

Rød cyklus

Opus 4

Død fugl falder ikke .....

Nede foran den gotiske katedral med to spir, der er så smukke de at mødes i himlen, sidder dværgen med sit alvorsfulde ansigt på trappen. Han tjener penge med sin flade kasket, der ligger på fortorvet foran ham. Når nogen lægger penge, smiler ham med en perfekt række af stærke hvide tænder. Om morgen går Helena forbi på vej til arbejdet i personalarkivet. En gang imellem, tit om mandagen, bøjer Helena sig ned og lægger sine småpenge. Hun er med dyb udskæring så det er sommer, dværgen har bløde øjne og blikket er ømt, da hun retter sig og nikker, måske lidt professionelt, men hendes hår er langt og har rørt hans hænder, da hun bøjede sig. Når hun går videre, kan hun mærke ham inden i, hendes ben er lange, ryggen er rank. Hun har smuk gang, og han kan kende hende på gangens rytme. Ja han hører hendes humør, når hun kommer om morgenen og lytter fuld af omsorg, når det er eftermiddag og hun skal hjem, han er nemlig musiker.

Inde bag glasdøren står receptionen. Hun kikker på den lille hylde med hendes navn, og tager måske et brev eller to. Receptionisten har sort på øjnene, og to pakker Sorbits på sit bord. Det er mandag. Præmenustruel, siger hun, og peger med fuckfinger på det store kontor for enden af gangen. Helena retter sin slidsede nederdel, kikker om skoene er blanke. Kontorchefen hedder Annabel Chung. En lang karriere ligger bag hende, hun er i østrogen behandling på tiende år. Helena har det hele foran sig.

Personalarkivet ligger i unionens nordlige regionalby, sammen med kommissionerne for sikkerhed og folkeoplysning. De nordlige og sydlige regioner har mange vitale tilgrænsninger netop indenfor de områder, og arkivet er vigtigt for hele administrationen. Helena har passwords til tre ud af syv niveauer. Adgang til genetiske data, personprofiler, etisk / demokratiske person-evalueringer etc. etc., og så er hun specialuddannet indenfor eugenik og etisk modulation.

Om eftermiddagen har dværgen sat sig på den anden side af trappen, her falder solen og man kan sætte sig med benene strakt ud i den. Så lang man er.

Om efteråret ser man at træernes nøgne grene ligner fraktaler. Somme tider forsvinder katedralen, næsten i tåge, men det er ikke så tit, dværgen sidder der. I dag spiller han klarinet, halvhandsker på hænderne uden fingre. Det er mandag. Helena lægger småpenge, hun er udhalet og hans blik bliver ømt. Hun ranker sig og går, solen falder imellem nøgne grene og hun kan mærke inden i at han er der. Han kikker efter hende og rynker panden. Klog fyr.

På arbejdet er der almindeligvis ikke mænd hvor Helena har sin gang. I kantinen ser hun dem af og til, men ikke på kontorer og i forhandlingslokaler. De sidder i kantinens nordligste del, og kan kendes på de blå kedeldragter og migræneblikket bag brillerne. De passer basale IT funktioner. Skifter hardware, trækker kabler, opsætter systemerne, indlæser programmene og så videre. De har ikke ret til at køre programmer på højniveausprog, og derover kun maskinkode, kobolt, FORTRAN, UNIX og sådan nogle urkoder, ikke noget med identificerbare persondata. Helena har talt med dem og set væggene på værkstederne. Hun kender skriften, hvis hun har behov, kan hun bare ringe til afdelingen så dukker der en op og løser problemerne. Helena klarer sig selv og er på den måde uafhængig, så længe det lader sig gøre.

Om fredagen går hun hjem, og sådan en dag var det, hun fik lyst til at sige lidt til dværgen. Hun stod et lille øjeblik og så hvordan ordene virkede, så rankede hun sig. Lyttede lidt til klarinetten mens hun gik væk. Eller havde han klarinet den dag?

Om foråret spiller fuglene på charmen, gråspurve tigger krummer ved cafébordene, eftermiddagen bliver længere. Helena kikker på dværgen, og lægger penge på hjemvejen. Sætter sig lidt. Den dag havde han klarinet. Byen var blå og melankolsk i aftenskeret, da hun gik.

Så gir hun ham penge i hånden og smiler, det er fuld sommer, katten jamrer om natten. Der er fuldmåne indtil hun igen skal på arbejde. Hun får skiftet skærm, men gør det selv, manden i blå dragt er en klovn og snakker om alt andet. Han kan bare stille den på bordet.

Dværgen spiller vemodigt og sommeren er nu i højeste gear. Så snart. Så er den væk, igen. Helena sidder ved cafébordet og tankerne går deres veje. Hun rør den lille mand på den anden side af gaden på armen, han trækker sig genert tilbage. Det er en respektabel dværg! Gift! og med kone og børn. Men Helena har besluttet sig. Nu! Hun sanker ham op, bær ham under højre arm, og går med lange skridt til stationen. Han slår gnister og svinger med arme og ben. Nu har Helena fået det. Mænd!. Hjemme i køkkenet sætter hun ham fra sig på bordet. Hun har kontrol! Sådan! For at få tingene til at ske, lægger hun hånd på hans underliv, dikkedikker, og visker til den spruttende mand, der alligevel får ømt blik, - og verden går jo sin gang. Vi er jo kun mennesker. - Noget bliver nu alligevel voldsommere for Helena end forudset. Og dér knæler hun pludselig, foran sit eget køkkenbord, og ser op på et klogt karakterfuldt ansigt. Huden er fuldendt, musklerne ved kindbenene er stærke. Han purrer hendes hår og hun tager ham mellem sine læber. Der løber tårer ned ad lænder og lår på troldmanden, der støder opad og opad fra køkkenbordet. - Solen synker og synker derude bag vinduerne. Spredte skyer når efterhånden at samle sig, og regnen bryder ud. Falder tæt som om de er i bad, og Helena lærer noget om magten ved at tilbede et medmenneske, imens dråberne falder så uendeligt nær ved hverandre på det forkromede cafébord foran hende. Hun smiler for sig selv. Griber sig i at fingerere ved sin teske, men lægger den, retter på sin ulastelige dragt, rejser sig og går.

Og livet går videre, Helena går på arbejde. Hun skriver selv Fortran og Cobolt, når maskinen skal på dupperne. Skifter CPU, Chipsætning, CPI bus og alt det andet. Hun kán selv. Skråt op med alle de blå mænd. De kan jo ikke. Næh, hun kender en rigtig mand der både har frihed og kontrol, han sidder og spiller klarinet. Med årene får hun password til fjerde og femte, måske sjette og syvende niveau. Hvem ved, måske får hun elefantordenen, eller purple heart eller måske endda overskæg af mere preussisk tilsnit. Men dværgen på trappen foran den gotiske katedral med to spir, der er så smukke at de mødes i himlen....